

JUDITH SØLVKJÆR

Vandreren over tågehavet

KRABAT

Tageha

Inabe

Enabe

Kameoka

Ishok

avet

Seto

Asago

Andre bøger af samme forfatter

Aglyphe

JUDITH SØLVKJÆR

**Vandreren over
tågehavet**

Kapitel 1

Bleg, blå dis bølger om klingen på min katana. En dråbe sved løber ned over min pande, men fanges i øjenbrynet. Jeg tør ikke blinke. Med langsomme skridt cirkler jeg omkring tågemonsteret. Det snapper efter mig med en snerren. Det er en mindre klippemorph, der kun er omtrent min højde, men i dens aflange gab sidder utallige syllespidse tænder, som jeg nødt vil have i nærkontakt med min hud. Den klikker sine spidse kløer mod hinanden i en sær rytme, dens skællede fødder følger mine trin, som var det en dans. Jeg suger luft ind mellem tænderne, samtidig med at jeg trækker på rankefoden på min skulder. Den borer sine ben dybere ind under min hud, og jeg mærker hæmocyaninen fra den løbe ud i blodbanerne, fordele sig i muskler og sener, for til sidst at skærpe mine tanker og mit syn. Disen om klingens fortættes.

Med en snerren angriber tågemonsteret. Katanaen synger ved sammenstødet, da jeg parerer. Med en flydende bevægelse svinger monsteret den anden klo mod min ubeskyttede side, og en svidende smerte skyder gennem mit venstre lår. Blod farver kanterne røde langs fem lange flænger i mine bukser.

“Bæst,” hvæser jeg. “Det har bare at være noget, der kan repareres.” Jeg bider tænderne sammen og bukker mig under monsterets næste slag, mens jeg svinger min katana mod dens højre forben. Den udstøder et raspende skrig, da klingens skærer en dyb flænge i de grågrønne skæl. Lyden sender en euforisk strøm gennem mig.

“En flænge for en flænge,” mumler jeg. “Og nu skal du dø.”

Igen suger jeg hæmocyanin til mig fra rankefoden, og klingens på katanaen udviskes helt i den gråblå dis, der omgiver den. Monsterets lodrette pupiller indsnævres til en smal streg, da det vender sig mod mig. Dets øjne følger nøje mine bevægelser. Halen svirper i luften og strejfer mit hår, idet jeg dukker mig igen. Men jeg har set det komme, har kæmpet mod klippemorpher som den før. Jeg snurrer omkring, og i samme bevægelse kaster jeg sværdet op og griber det igen med et baghåndsgreb. Af alle kræfter hamrer jeg det ind i monsterets krop. Morphen udstøder et skrig, der fortæller mig, at jeg har ramt plet. Smerte skyder gennem min krop, idet monsteret får et sidste slag ind på min venstre overarm. Dens skællede klo bliver slap. Jeg retter mig op, og kloen glider langsomt ned ad min ryg for til sidst at lande

med en dump lyd i græsset.

Foran mig stirrer bjergtoppens beboere på mig. Ingen siger noget, før et barn begynder at hulke. Jeg trækker vejret tungt. Så bryder de ud i en strøm af snak og løber mig i møde for at trykke min hånd og udtrykke deres taknemmelighed. Trætheden melder sig i min krop, da virkningen af hæmocyaninen aftager, og jeg svarer med et halvt følt smil, mens jeg tørrer katanaen af i mine flængede bukseben.

“Vi skylder dig tak, vandrer. Uden dig havde vi ikke haft en chance,” siger en ældre mand med hvidstænket skæg. “Vi har ikke meget, men vi deler gerne maden på vores bord.”

Taknemmelig nikker jeg og følger efter den lille flok op ad bjerget. Græsset bølger omkring os, men bliver hurtigt erstattet af den frodige skov, der kendetegner de fleste beboelige bjergtoppe. Jeg kaster et sidste blik mod tågekanten, hvor klippemorphenen stadig ligger i græsset, før udsynet over engen ned til tågehavet forsvinder mellem træerne.

Mellem stammerne kommer små, simple hytter til syne. Den ældre mand viser mig ind i den største af dem og op på en tagterrasse, hvor tæpper og puder er lagt ud på dækket. Jeg lader mig dumpe ned på

en slidt, men blød og behagelig pude. Manden sætter sig afventende over for mig. Bag min ryg høres fnisen og hvisken fra trappen, vi kom op ad, men jeg er for træt til at vende mig. En bivirkning af at trække hårdt på hæmocyaninen. Mens børnene stadig hvisker bag mig, får et af dem et hosteanfald. En trækning hiver i kanten af mit ene øje, og jeg vender mig og studerer ansigterne omkring mig. Børnenes blege og magre ansigter sender et stik gennem mit hjerte. Det er en meget lille landsby, så det er usandsynligt, at der ofte kommer vandrere på besøg. På den anden side er der ikke mange af os tilbage, så chancen for, at en af os kommer forbi, er i det hele taget ikke stor.

“Min kone kommer med mad lige straks. Sig endelig til, hvis der er andet, vi kan gøre,” siger manden. “Hvad som helst, når vi har så fornemt besøg.”

Manden smiler og afslører, at han mangler flere tænder, og et par af dem, der stadig sidder i gummerne, har en ubehagelig mørkebrun farve langs tandkødet. Jeg rynker panden, da også han hoster hult.

Jeg lægger mit våben fra mig, må rense det senere, og fisker en læderpose på størrelse med min håndflade frem i stedet. “Her, tyg disse urter, det hjælper på hosten. Der er nok til børnene også.” Jeg siger ikke, at han sandsynligvis ikke overlever, men måske kan børnene kureres. Lungesygdomme er særdeles smitsomme. En synkende fornemmelse starter i mit bryst, da jeg opdager, at flere af

børnene hoster.

Manden tager imod med begge hænder og bukker hovedet gentagne gange. “Tak, ærede vandrer. Af hjertet tak.”

“Kald mig Kami.” Jeg lægger en hånd på brystet over mit hjerte og vender så opmærksomheden mod min vadsæk. Jeg får lyst til at give dem alt, hvad jeg har.

I bunden af sækken ligger en enkelt flaske med febernedsettende udtræk af baldrian. Jeg rækker også den til manden og ser ned i vadsækkens halvtomme mørke. Det er på tide at få fyldt mine beholdninger op og komme til en større handelsby, så jeg har nye urter at dele ud af. Min opgave er det, ingen andre end vandrere kan; at vandre over tågen mellem bjergtoppene og hjælpe dem, der har behov. Omkring i tågehavet ligger der mange små og store byer, og alle rejser er farlige, for nede i tågen venter monstrene. Det er de færreste, der ikke er vandrere, der risikerer turen ned i tågen. Jeg samler nyttige planter og bær ind, deler ud af de medicinske urter og bekæmper tågemonstrene. Det er et evigt arbejde. Jeg gnider en hånd over øjnene og sukker lydløst. Nogle gange føles det som en uoverkommelig opgave.

En ældre kone trasker hen til os. Hun rækker os hver vores træskål og øser grød op med en slev. Den simple byggrød dufter hjemligt. Børnene strømmer frem og sætter sig også til rette i et virvar af latter og småskænderier. Konen smiler varmt og sørger for,

at den smule mad, der er, bliver fordelt ligeligt.

“Må jeg se den?” En lys stemme får mig til at vende mig.

Pigen er spinkel, måske syv eller otte år, og musebrune hårtotter stritter til alle sider omkring hendes ansigt. Hun ser mod min skulder, hvor rankefoden sidder. Jeg smiler skævt og fører hånden op til min kappes kant. Idet jeg kaster kappen til side, udbryder jeg en høj knurren, og pigen hopper et skridt tilbage med et hvin. De andre børn griner begejstret. Hun sender mig et lille smil, men ser hurtigt kun på rankefoden.

Dens matte, grå overside består af et skjold, der sidder tæt til min hud, langs kanten løber små fordybninger, der danner et bølget mønster. På toppen af det hvælvede skjold sidder der to små, runde øjne. Halen er leddelt og spids, nogle gange svinger rankefoden den frem og tilbage over min ryg. Jeg har kun trukket kappen lidt tilbage, så pigen og de andre børn ikke kan se der, hvor de tolv ben borer sig ind i min krop. Det ser ud, som om huden er blevet skubbet til side for at skabe plads til de hårde, spidse ben, og jeg kan følge deres længde med fingrene, hvor de strækker sig under huden. Vandreres rankefødder giver os særlige kræfter, ikke blot til at vandre over tågehavet, men også til at bekæmpe tågemonstrene.

“Må jeg røre ved den?” spørger pigen.

“Erin, det spørger man ikke om,” hvisker konen. “Lad ham være.”

Pigen ser ned i gulvet, kvinderne får en rødlig farve. “Undskyld.”

Jeg roder i pigens hår, samme farve, som jeg havde, da jeg var på hendes alder. Nu er det mørkere. “Det skal du ikke tænke på. Vi spørger og bliver klogere, næste gang ved du bedre.”

Pigen ser fortrøstningsfuldt på mig, selvom den røde farve i kinderne ikke er forsvundet. Hun takker og sætter sig over til de andre børn for at spise. De mange børn kaster slet skjulte blikke i min retning og hvisker til hinanden. Trods tab og sygdom har de et hjem, hvor der også er plads til glæde og tryghed. Det føles, som om en usynlig hånd strammer om min strube. Jeg ser væk.

Varmen fra skålen mellem mine hænder breder sig i min krop, og jeg slapper af i musklerne. Øjeblikke som dette minder mig om, hvorfor jeg gør det, jeg gør. Hvorfor jeg vandrer. Hvis jeg ikke var kommet forbi, havde børnene lidt samme skæbne som den ældre mand: en alt for tidlig død, der kunne være undgået. Jeg spiser grøden i stilhed, lytter til folkene omkring mig og deres snak. Måske fortæller jeg en historie senere.

Kapitel 2

Tågehavet bølger roligt og uforstyrret langs kanten af bjergtoppen. Jeg sidder med benene over kors på træterrassen og ser mod solopgangen. Solens stråler farver skydækket under mig i varme gule og orange nuancer, dæmper min uro, min rastløshed. Jeg har brug for at komme videre, væk fra landsbyen, der minder mig om alt det, jeg har valgt fra. Hvis man da kan kalde det et valg. Rankefoden på min skulder er stille, den sender ingen fornemmelser mod mig, ingen ubevidste indtryk. Ikke at den taler, det er nærmere indskydelser, jeg får fra den. Efter at have haft den i seks år føles den som en del af mig.

“Din lille snylter,” mumler jeg med et skævt smil.

Rankefoden niver let i min skulder til svar.

Byens beboere er endnu ikke stået op, og morgenen er tyst. Efter et par dage i den lille by, hvor jeg har undersøgt beboernes sygdomme og vist dem, hvilke medicinske urter de har adgang til på netop deres bjergtop, er det på tide at vandre videre. Med et ryk

snitter jeg det sidste lille hak i en træfigur af en sørgedue og sætter den på en af stolperne, der støtter gelænderet omkring terrassen. Jeg binder bæltet med min katana om hoften og tjekker indholdet i de mange lommer i kappen, før jeg svinger ranslen over ryggen.

“Går du?”

Det giver et sæt i mig ved lyden af den lyse stemme, der bryder stilheden. Pigen Erin står på terrassen og gnider sig i øjnene. Hendes museredehår er om muligt endnu mere rodet end normalt.

“Jeg ville ønske, jeg kunne blive,” siger jeg, selvom jeg ved, at det ikke passer. “Men der er mange derude, jeg skal besøge.” Jeg ser væk fra hendes bedende øjne.

“Kan du ikke komme tilbage?” spørger hun.

Jeg tøver.

“Her.” Jeg tager træfiguren af sørgeduen ned fra stolpen og rækker den frem mod hende. Hun tager imod den og knuger den ind mod brystet. “Til minde om, at der altid kommer en vandrør forbi.”

Jeg håber inderligt, at mit løfte bliver indfriet. Byen er lille og har brug for den hjælp, den kan få. Hun presser læberne sammen og nikker bestemt. Jeg giver et smil til svar, roder op i hendes hår og vender ryggen til hende. Med en dyb indånding trækker jeg på hæmocyaninen i rankefoden, som spinder i årerne som svar, et knæk lyder fra min nakke, da jeg ruller med hovedet og træder ud på tågehavet.

Foran mig knejser Ishokabjerget, hjemsted for vandrernes lav. Synet giver fornyet energi efter flere dages vandring, og jeg sætter farten op. Store, skyggefulde træer med fligede blade på størrelse med min håndflade rager ud over de farverige træhuse, der slynger sig op ad bjergsiden, og enkelte skikkelser bevæger sig rundt på terrasserne foran husene. Min vejrtrækning bliver langsommere, og mit hjerte banker roligere, i det samme jeg træder fra tågens bløde overflade, der giver sig lidt, når man går på den, op på den faste landjord. Uden at tænke videre over det holder jeg inde med at trække på hæmocyaninen. Det er blevet en naturlig del af mig, som at trække vejret.

Den første gang, jeg kom til Ishoka som kun fjortenårig, var mit indre en tumult af følelser. Ishoka lagde en dæmper på kaosset i stormen, gav mig et hjem, da jeg følte, jeg havde mistet mit.

“Kami, velkommen,” lyder en dyb stemme.

En bredskuldret mand med halvlangt, sort hår i en knold kommer mod mig. Hans øjne skinner om kap med det olieglinsende skæg. Synet får noget i mig til at løsnes, og jeg ranker ryggen.

“Athos,” siger jeg.

Han griber min fremstrakte hånd og trækker mig ind i en

omfavelse, så min hage kradser mod skjoldet på hans rankefod. Jeg smiler bredt, da den velkendte lugt af læder og mandelolie slår mig i møde. Den store mand banker mig i ryggen med en kraft, der tager pusten fra mig.

“Sikke et held, at vi støder på hinanden her. Jeg havde håbet det, men man ved jo aldrig, hvornår vandrere sætter foden i Ishoka,” siger Athos. Han slipper omfavnelsen, lægger hænderne på mine skuldre og studerer mig i strakt arm. “Du begynder efterhånden at ligne en voksen mand, ikke det lille skravl, der kom hertil for knap fem år siden.”

Han fører en finger over de brune skægstubbe, der vokser på min hage, og jeg slår hans hånd væk med et fnys. Uanset min alder tror jeg aldrig helt, han kommer til at se mig som en voksen. Jeg ryster på hovedet. Han blinker med det ene øje, et smil spiller i mundvigen bag hans mørke fuldskæg. Athos tog mig under sine vinger, da jeg kom til Ishoka for at forstå livet som vandrør, og har lært mig alt, hvad jeg ved om nærkamp. Han er en formidabel sværdmester, hvilket gør ham populær i de byer, han vandrer til. Mange ønsker at kunne forsvare sig selv, både mod tågemonstre og de monstre, der har menneskelig form.

“Jamen, så lad os da indhente det tabte,” svarer jeg.

“Fremragende ide. Hvis jeg kender din eventyrlystne sjæl ret, så har du også nyt at tilføje kortet.”

“Et enkelt eller to steder. De ukendte og ubeboede bjergtoppe gemmer på mange skatte.” Et sted i mig ønsker, at han vil rose mine opdagelser, men kun kampen synes rigtigt at fange ham. Jeg må tage, hvad jeg kan få. Vores veje skilles alligevel snart igen.

Athos banker pegefingern mod næsen et par gange. “Men ingen mennesker. I mine ører lyder det kedeligt.”

“Nu involverer dit speciale jo udelukkende mennesker, det gør mit ikke. Der er ikke meget ved at lære planter om kampteknikker,” siger jeg.

Den bredskuldrede mand klukler. “Nej, du må hjertens gerne beholde urterne for dig selv.” Han slår ud med armene og ser mod Ishokas mangefarvede bygninger. “Det er fordelene her: Vi har hver vores passion, hver vores formål.”

“Nogle mere nødvendige end andre,” siger jeg og blinker til ham.

“Ha! Hvem har ikke brug for at kunne forsvare sig selv og sine? Det er da om noget en vigtig viden at formidle videre. Det kan redde liv!”

“Medicin og behandling af sygdomme redder også liv,” svarer jeg.

Athos bliver alvorlig og lægger igen en hånd på min skulder. “Sandt. Du og jeg har en særlig forpligtigelse for at bringe vores viden videre.” Hans mørke øjne holder mit blik.

“Og opsøge ny viden,” tilføjer jeg. Et skævt smil trækker i min

ene mundvig. “Man ved aldrig, hvad man kan finde ude i tågehavet. Derfor er de øde, *kedelige* bjergtoppe så vigtige.”

Athos lægger hovedet tilbage og griner højt. “Vel talt, min ven. Du besøger dine øde bjerge, og jeg er tilfreds med at holde mig fra dem.” Han blinker til mig. “Medmindre du støder på et særligt grusomt tågemonster, som jeg skal klare for dig.”

Han purrer op i mit hår, så et par mørkebrune krøller falder ned i mine øjne. Jeg skubber hans hånd væk, men smilet på mit ansigt er der stadig. Selvom det typisk kun er noget, man gør med børn, går det mig ikke på. Det føles hjemligt.

Vi følges op til langhuset, hvor vandrere mødes for at dele historier og erfaringer. Ishokas langhus ligger på toppen af bjerget og har høje, åbne vinduer ud mod tågehavet. Det første, jeg gør, da jeg træder ind, er at gå op til det store kort for enden af huset. Kortet er flere meter højt og bredt og afbilder den udforskede del af tågehavet. Der kun noteret bjergtoppene i midten af kortet, så der er plads til flere et godt stykke ud mod kanterne, hvor kortet blot har en ubestemmelig grålig farve. Ligesom tågen.

“Vandrerne tror, at de er verdens navle,” siger Athos og stiller sig ved min side. Midt på kortet er en rigt udsmykket bjergtop markeret med navnet Ishoka.

“Du skulle nødig snakke,” svarer jeg. “Der findes andet i livet end at bekæmpe tågemonstrene.”

Athos slår kommentaren hen med en lav latter, mens jeg breder mit eget kort ud på et bord og sammenligner med det store kort. Der er kommet to nye bjergtoppe til, siden sidst jeg ajourførte det, den ene er markeret som beboet. Jeg tager min pensel og åbner for en lille krukke blæk, der står på bordet og tilføjer de to nye lokationer til mit eget kort. Måske skulle jeg tage forbi den beboede bjergtop, jeg lige har noteret, når jeg vandrer videre. Hvis den hidtil har været ukendt for os, er der nok ikke kommet en vandrer med viden om medicinske urter forbi endnu. En spirende nysgerrighed slår rod. Jeg har selv en enkelt ny bjergtop at tilføje til det store kort, inden jeg ruller mit eget sammen og stopper det ind i en af lommerne på min vandrermappe. Det giver mig en vis tilfredsstillelse at kunne bidrage til kortet.

“Niré og Minamii er her også,” siger Athos og hiver mig ud af mine tanker.

To kvinder vinker til os fra et bord langs den ene side af langhuset. Et vindpust får det lette gardin for vinduet til at løfte sig og lukke en varm solstråle ind over bordet. Det gyldne lys fra den nedgående sol giver de to kvinders rankefødder en dyb glød. Udenfor er en eller anden ved at tænde ildflueglassene på stagerne, der står langs stierne mellem husene.

“Athos, Kami,” siger Niré og hilser med et nik. Hendes ansigt er vejrbidt, og der er kommet flere rynker til, siden sidst jeg så hende.

“Jeg kommer med nyt, jeg kommer med fred,” siger jeg og gengælder nikket.

“Ja ja,” siger Miramii og vinker den traditionelle vandrerhilsen af. “Det skal du jo sige.”

“Det er jo ikke løgn,” svarer Athos med et glimt i øjet. “Her er skrækkeligt fredeligt.”

Niré ser sig omkring i langhuset. “Vi er blevet få.”

“Så er det godt, at der er nye, unge kræfter, der vælger at tage ansvaret på sig,” siger Athos og banker mig i ryggen.

Jeg trækker på skuldrene. “Jeg ved ikke, om vi så meget vælger det, som at vi bliver valgt.” Min hånd glider automatisk op til min rankefod, og jeg stryger den hen over skjoldet.

“Jeg stødte på et tågemonster, jeg ikke før har set, da jeg vandrede fra Asago hertil,” siger Miramii.

Athos læner sig ind over bordet med et bredt smil. “Fortæl mere.”

“Det tænkte jeg nok,” mumler Niré. “Altid klar på en kamp.”

“Var det en klagemorph? Den har jeg stadig til gode at se,” siger jeg. Hvis man kan kalde det møde for et gode. Der er ikke mange, der har set den. Eller nærmere: Der er ikke mange, der har overlevet til at fortælle om det.

“Den var flere meter lang og passerede under mig i tågen. Den måtte have en slags vinger, for den gik ikke på landjorden,” fortsætter Miramii.

Tågehavet med dets mørke dyb er forræderisk. Normalt forsøger jeg ikke at tænke på det, når jeg vandrer, for det ukendte, der kan lure under overfladen, får mig til at føle mig uendelig lille. Et minde dukker op ud af det blå. Da jeg var seks år, havde min bedstefar en aften glemt at lukke døren ind til vores sovekammer. Døråbningen gabede sort mod mig, og jeg kunne ikke gøre andet end at stirre på den, turde ikke blinke. Hvad som helst kunne springe ud derfra. Jeg faldt ikke i søvn, før min bedstefar også lagde sig i sin seng.

“En art auramorph måske?” byder jeg ind. “De bliver ofte store.”

Niré ryster på hovedet. “Auramorpher plejer ikke at kunne flyve. Måske en slags klippemorph?”

“Den hævede ryggen over tågen et kort øjeblik, men jeg synes ikke, jeg så skæl. Sapromorpher plejer ikke at blive så store og er desuden meget mere frygtsomme, end denne morph syntes at være.”

“Måske har Kami ret: Den flygtige klagemorph?” siger Athos, hans øjne spiller i solens lys.

“Jeg hørte ingen sang fra den.” Miramii ser afventende på Niré.

Jeg læner mig frem over bordet, øjnene fikseret på Nirés ansigt. Hendes speciale ligger inden for dyreverdenen, måske kan hun hjælpe med at klassificere den. Hvis der er nye morpher derude, vil jeg gerne vide det.

“Vi kender ikke alle tågemonstre endnu. Måske er det en, der holder sig til den dybe tåge og ikke bevæger sig ind mod

bjergtoppene,” svarer hun.

“Det er muligt. Den virkede ikke aggressiv, nærmere som om den ikke ænsede min tilstedeværelse,” siger Miramii.

Et fnys undslipper Athos. “Alle tågemonstre er aggressive. Det er blot et spørgsmål om tid, før den vover sig ind mod en bebyggelse. Du skulle have taget kampen op.”

“Midt på havet? Det lyder som den dårligste ide nogensinde,” siger jeg. Tanken får mig til at gyse.

“Hvorfor ikke? Eller have ladet dig synke et par meter ned i tågen og mødt den i øjenhøjde. Hvis du trækker lidt ekstra på hæmocyaninen, kan du sagtens se gennem tågen så godt som ethvert tågemonster.”

“Det er unødvendigt at kæmpe mod monstre, når de ikke angriber,” siger Niré. “Uanset er den nok over alle bjerge nu. Eller nærmere mellem alle bjerge.”

Kommentaren udløser en gryntende latter fra Miramii, og jeg ryster på hovedet med et halvt smil. Athos ser ærgerligt fra den ene til den anden.

Nirés ansigt forbliver alvorligt. “Uanset er der sket en ændring. Angrebene på byer bliver hyppigere, og jeg hører flere rapporter om morpher, jeg ikke kender til.”

“Og vi bliver færre,” mumler Miramii.

“Så meget desto mere er vores opgave vigtig. Det nytter ikke

noget at sidde her og tale om det,” siger Athos.

“Hvad lavede du i Asago?” spørger jeg Miramii træt af at tale om tågemonstre og kamp.

“De havde brug for en god håndværker til at konstruere nogle tårne, så jeg stillede mig til rådighed med nogle nye teknikker, jeg har opsnappet. Og jeg skulle hente hæmocyanin. Der er rigeligt med udvindere at vælge mellem i en storby som Asago,” svarer hun.

Jeg nikker. De små flakoner med neonblå hæmocyaninvæske, jeg opbevarer i lommer i kappen, er jeg ved at løbe tør for. En enkelt flakon holder som regel til en længere vandring, og når jeg er på landjorden, behøver jeg ikke at brænde så meget af, kun lige til at holde rankefoden tilfreds. Hvis der derimod dukker et tågemonster op, jeg skal kæmpe mod, bliver jeg nødt til at trække kraftigt på rankefoden. Det udtømmer hurtigt hæmocyaninen i mit system. Jeg spænder i kæberne. Jeg nødig vil stå i den situation uden hæmocyanin på mig. En tur forbi Asago eller en anden storby ville give mig mulighed for at fylde mine beholdninger med medicin til den videre vandring. Jeg retter ryggen, studerer de tre andre vandrere. De er dygtige til hvert deres område, vigtige for bjergtoppene rundt omkring. Tanken fylder mig med stolthed over at være en af dem.

Mørket er faldet på, og ildflueglassene oplyser bygninger og stier med et grønligt skær, da vores lille selskab bryder op.

“Jeg drager videre i morgen. Pligten kalder, byer må forsvares,” siger Athos med en tung hånd på min skulder. “Ifølge Niré har nogle af de mindre byer i Sydhavet efterspurgt træning. De har haft store problemer med angreb af klippemorpher den sidste tid.”

“Har du tid til en morgentræning inden da?” spørger jeg. Ærgrelsen over, at han ikke bliver længere, giver et lille stik i brystet. Jeg skubber følelsen ud i armlængde.

Den store mand slår en varm latter op. “Det kan du tro, min ven. Vi skulle nødigt have, at din klinge og dine evner bliver sløve.”

Jeg trykker fast hans hånd. “Nu må du ikke give dig selv alt for meget ros,” siger jeg og vipper med øjenbrynene. Jeg kan høre hans latter hele vejen til hytten, hvor jeg skal sove.

Judith Sølvkjær er uddannet biolog og arbejder til dagligt som naturvejleder i en bjælkehytte midt i skoven.

Hun debuterede med fantasyromanen Aglyphe i 2022. Tidligere har hun været medforfatter på en serie af børnebøger, der fokuserer på natur- og sproglæring gennem historiefortælling.

 @judith_solvkjar